

ТЕРЗАНИЯ

На Дика

ДУШАТА ми въ мъка се кжле
и плаче въ несрета сама, —
отминаха днитѣ най-скжпи,
и чуждѣ ще се върна дома.

Утихнаха детски копнежи
задебна ме мълкомъ беда
и някой тамъ странно белѣжи
сждбата на мойта звезда.

Живота ме мълкомъ прокуди
по камененъ горестенъ пжтъ
и плаченно пакъ ще събуди
видения що болно болятъ

Ела и прости си ржката
надъ бедния горестенъ синъ,
че кобна е, тежка сждбата
да бждишъ студено саминъ . . .

БЕЗМЪЛВЕНЪ и строгъ съмъ азъ стражъ
на стихнали мъртви руини
и чакамъ пакъ нощемъ да мине,
загубенъ средъ мрака миражъ.

Проблесна самотна една
звездица и згѣвя сърце ми —
но времето мълкомъ ще вземе
и тая сиротна жена.

Вървя и безгласно ридая
и чакамъ съсъ трепетъ денътъ,
когато трѣби ще зовѣтъ,
да трѣгна, кжде ли? — незная . . .

Т. Сейковъ.